

„Leņina Karoga“ sestdienas mijkrēšļa mozaīka

Uz gadiem saglabā mirkli

Katrs savu brīvo laiku pavada, kā prot un var, Nikolajam Derepovkam to piepilda tikšanās ar interesantiem cilvēkiem, viņu darbu un atpūtu, tuvība ar dabu. Viņa priekam par redzēto, atklāto un pārdzīvoto nav mirkļa raksturs. Tas saglabājas uz ilgjiem gadiem, var noderēt citiem, jo šie iespaidi tiek krāti fotogrāfijās un kinokadros.

Nesen Līvānu eksperimentālajā biokīmiskajā rūpnīcā, kur Nikolajs Derepovka strādā par kontroles un mērīnsinstrumentu atslēdznieku, bija kārtējā foto-darbu izstāde, kurā viņš piedalījās ar 25 liela formāta attēliem. Katrā no tiem bija ietverts gabaliņš no vērojuma, atziņa, kāds raksturs, pārdomājums.

Kopumā vērtējot visu sniegtumu, skaidri izdalās vairākas sīzētiski tematiskas līnijas. Tās ir pārdomas par aizritējušajiem gadiem, nodzīvotām dienām, kā portretēta «Domas, manas domas» un vecu stieviņu dubultportretēta «Drandzenes», kur katrā sejas krunkā kā gadskārtu gre-

Nikolajs Derepovka iecerējis izveidot plašu fotosēriju par musu skaistākajiem un cēlākajiem putniem — stārķiem, to vērojumiem veltījis jau ne vienu vien dienu un ieguvis daudzus izteiksmīgus attēlus. Bet labākais vienmēr ir tas, kurš vēl būs, un viņš turpina strādāt.

Otra lielā aizraušanās Nikolajam Derepovkam ir kinoamatierisms. 1970. gadā izveidojis pirmo sešpadsmitmilimetru filmiņu, guvis atziņību, viņš vairs nespēj atteikties no šī visai darbietilpīgā un nebūt ne lētā vaļasprieka. Katru gadu savatavo vairākas īsfilmiņas un ar tām sekmīgi piedalās rajona, zonas un republikas skatēs. Arī šajā jomā viņš allaž uzticīgs saviem ideāliem: kustīgajos kadros uz ekrāna pamanām tās pašas nianšes, ko fotomākslā. Viņš nav kluss vērotājs no malas, viņa filmās līdzās apbrīnā un sajūsmai par redzēto ir arī neuzspiesta vēlēšanās, lai skatītājs ko mācītos. Ta ir vēlēšanās audzināt, likt tiekties kļūt labākam.

Nikolaja Derepovkas kinoarhīvā iekrājies vairāk par 15 pabeigtām filmiņām, starp kurām ir arī viens no pirmajiem darbiem šajā žanrā «Svētdienā» — sekoja stāsts par Līvāniem «Pilseta pie Dubnas» un citas. Aizvadītajā gadā rajona un zonas skatēs viņš rādīja vairākas lentas. Tas bija gan krāsainā «1. septembris», gan divdaļīgā «Mūsu rūpnīcas laudis», gan arī

«Sirmo deniņu svētki», kurā, stāsta par kritušajiem karavīriem, par viņu varonību, autors asi nosoda karu. Tēmu par stārķiem viņš risina arī kino mākslā. Ļoti skaistas un efektīvas ir krāsainās ziedu studijas, kas tapušas pedēja laikā un filks izmantotas, montējot jaunās filmas.

Dabas studijas, lai iegūtu izteiksmīgākus kadrus, nevar iztikt bez speciālas tehnikas, tehnoloģijām. Nikolajs Derepovka objektiem. Izgatavojis palīgierīces, savā kino un foto snaiperi, pilnīgi gojis kinolēnsu attīstīšanas mašīnu. Viņš negrib strādāt viens pats, savu vairs ne mazā pieredzi, entuziasmu grib nodot citiem. Rūpnīcā veidojas fotoamatieru pulciņš, kuru N. Derepovka vadīs. Zināms, viens nekad nespēj panākt to, ko var radīt kolektīvs, un gribas ticēt, ka ar pilsetas izpildu komitejas, kultūras darbinieku un pašu amatieru atsaucību ar laiku Līvānos būs kinoamatieru studija.

Aktīvs palīgs Nikolajam Derepovkam kinoamatierisma ir viņa dzīvesbiedre Zoja, kura strādā par inženieri — konstruktori māju būves kombinātā, — raksta tekstus, pati tos ierunā magnetofona lentē sinhronai atskaņošanai filmas demonstrācijas laikā, palīdz kadru montāžā. Drīz notiks rajona kinoamatieru darbu kārtēja skate, un tajā ka vienmēr ne vienu vien jaunu lentī parādīs Derepovku radošais pāris.

A. MEZMALIS

Nikolajs Derepovka gatavoja filmēšanai.

J. SILICKA foto

pie sirmā vectēva svārku atloka. Treškārt, tā ir sīrnīga sajūma par skaisto cilvēkā, par dzīves vienreizīgumu, neatkar- tojamību, ko vērojām jāuniešu portretos, un ceļturkārt — mūžam mainīgās dabas apbrīna.